

Nora Roberts

Fenyegető kilátások

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedítést és mindenfajta információátörölő vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nora Roberts, 1985 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A mű eredeti címe: *All the Possibilities* (Silhouette, Special Edition)

● *Magyarra fordította:* Haiman Ani

Második, átdolgozott kiadás

- *Borító:* Magán Sarolta
- *Kép:* Thinkstockphotos

ISBN 978-963-538-733-5

HU ISSN 1588-8096

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Műszaki vezető:* Sári Szabó Mária
- *Telefon:* +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat: www.harpercollins.hu

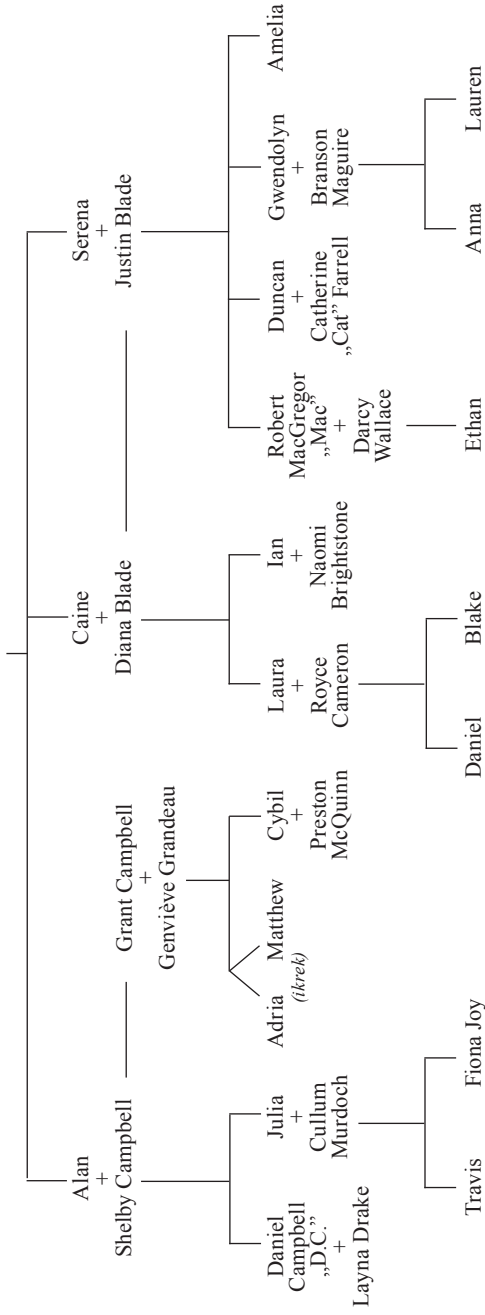
Árusításban terjeszti a LAPKER Rt. és egyéb terjesztő szervek.

Tájékoztatjuk tisztelt olvasóinkat, hogy a különböző versenyeken és rejtvénypályázatainkon részt vevők adatai (név, lakcím) kiadónk nyilatartásába kerülnek. Résztételükkel hozzájárulnak ahhoz, hogy a – fenti adatok felhasználásával – későbbiekben akcióinkra, kiadványainkra felhívjuk szíves figyelmüket.

- *Szedés:* HarperCollins Magyarország Kft.
- *Nyomás:* RAS-Nyomda Kft.
- *Nyomda címe:* 6000 Kecskemét, Mindszenti krt. 63.
- *Megrendelés száma:* 701606
- *Nyomtatás időpontja:* 2017/30.
- *Felelős vezető:* Futó Imre ügyvezető igazgató

A MacGregor-családja

Daniel Duncan MacGregor + Anna Whitfield

A The New York Times sikerszerzője

NORA
ROBERTS

Fenyegető
kilátások

A MacGregor család

1.

Shelby tudta, hogy Washington örült város. Ezért szerette.

Ha olyannak akarta látni, akkor elegáns volt, és történelmi, ha meg másmilyenek, akkor a kétes hírű klubok és burleszkjelenetek városa. Ha egyik végéből a másikba utazott, eljuthatott az előkelő lakónegyedekből az utca kegyetlen valóságáig.

Sorra vonultak el előtte a féhéren ragyogó emlékművek, az államgépezet méltóságteljes épületei, az öreg, téglából épült sorházak, a felhőket ostromló acél- és üvegdobozok meg a legkülönfélébb szobrok, amelyeket már túl régóta evett a rozsdá ahhoz, hogy emlékezni lehessen rá, miért is tették ki őket ennek a viszontagságnak.

Ez az ezerszínű település azonban nem véletlenül épült a kongresszus székháza köré. Itt dobozott a város szíve, és itt minden a politikáról szólt. Washington olyan benyomást keltett, mint egy örülden nyüzsgő hangyaboly, de ez nem New York nemtörődöm rohanása volt, hanem a gyanakvó, „mindig nézz hátra” tekintetek örülete.

Az itt dolgozók többsége számára a munkahelye sorsa választástól választásig egyetlen hajszálon függött. Washingtonról egy dolgot nem lehetett elmondani: mégpedig azt, hogy a biztonságérzet puha takaróját borította volna az emberekre.

Shelby éppen ezért szerette. A biztonság egyenlő az elégedettséggel, az elégedettség pedig az unalommal. Számára pedig mindig az jelentette az elsődleges szempontot, hogy soha ne unatkozzon.

Georgetown is azért felelt meg annyira az ízlésének, mert olyan hangulatot árasztott, mintha nem is Washington D.C.-ben lett volna. Valami életvidám, fiatalos energia hatotta át ezt a városrészt: itt kapott helyet az egyetem, számtalan butik meg kávézó, és szerda esténként fél áron mérték a sört. Ugyanakkor rendelkezett a kor méltóságával is: tekintélyes lakóházakkal szegélyezett utcákkal, repkénnyel benőtt vörös téglás falakkal, festett zsalugáterekkel, helyes kutyákat sétáltató csinos hölgyekkel.

Mivel nem lehetett pontosan behatárolni sem a stílusát, sem a jellegét, sem a lakosság összetételét, Shelby jól érezte magát benne. Az üzlete, valamint felette az emeleten a lakása egy keskeny, kockaköves utcára nézett. Volt egy erkélye, ahová meleg nyári estéken kiülhetett, hogy hallgassa a város morajlását. Az ablakain bambuszból készült rolók segítették volna, hogy bármikor visszahúzódhasson a világ lármájától, ha éppen azt akarja. Ő azonban ritkán akarta.

Shelby Campbellt a társasági élet, az éjszakai nyúló beszélgetések vonzották igazán.

Az idegenekkel éppoly szívesen csevegett órákig, mint a régi barátokkal, és jobban kedvelte a zajt, mint a csöndet. Mégis, szeretett a maga ritmusában élni, így hát lakótársai nem az emberi faj képviselői közül kerültek ki. Móse Dajánnal, a félszemű kandúrral meg Em nénivel, a szófukar papagájjal osztozott a lakásán.

Viszonylagos békében éltek együtt a zsúfolt rendetlenségben, amelyet Shelby az otthonának nevezett. Képzettsége szerint fazekas volt, szeszélye szerint pedig kereskedő. Az üzlete, amelyet még annak idején *Calliopénak* nevezett el, a nyitás óta eltelt három év alatt nagy népszerűsége tett szert. Rájött, hogy majdnem annyira szeret a vevőkkel foglalkozni, mint a fazekaskorongja mellett ülni az agyag meg a képzelete társaságában.

A papírmunka persze állandó idegeskedéssel járt, de Shelby számára az idegeskedés meghozta a gyümölcsét, és családja csodálkozására és a barátai legnagyobb meglepetésére tagadhatatlan sikereket aratott a kereskedelem területén.

Hatkor bezárta az üzletet. Már a kezdet kezdetétől keményen elhatározta, hogy az estéit nem fogja az üzletnek szentelni. Dolgozhatott az agyaggal és a mázzal akár a kora hajnali órákig is, vagy kimehetett, hogy elvegyüljön az utca forgatagában, de a benne lakozó kereskedő nem hitt a túlórázásban.

Ma este azonban szembe kellett néznie valami olyasmivel, amit lehetőség szerint mindig igyekezett elkerülni, és valósággal szorongni kezdett, ha nem sikerült: teljesíteni kellett egy kötelezettségét.

Lekapcsolta a lámpát, aztán felment az emeletre.

A macska fürgén felugrott az ablakpárkányon lévő pihenőhelyéről, nyújtózott egyet, és nesztelen léptekkel elindult felé. Tudta, hogy amikor Shelby belép, a vacsora már nem várta magára sokáig. A papagáj felborzolta a szárnytollait, és a szépiacsontját kezdte el csipkedni.

– Mi újság?

A lány könnyed mozdulattal megvakarta Móse füle tövét ott, ahol a legjobban szerette. A macska, méltányolva a mozdulatot, egyetlen szemével felnézett rá, közben pedig úgy hajtotta félre a fejét, hogy a szemkötő, amelyet viselt, kifejezetten züllött, kalózos külsőt kölcsönzött neki. Viszont ez tagadhatatlanul nagyon illett hozzá.

– Jól van, jól van, megetetlek. – Shelby a saját gyomrára szorította a kezét. Farkaséhesnek érezte magát, de a legjobb, amit ettől az estétől remélhetett, szalonnába tekert máj és sós sütemény volt. – Na, mindegy – mormolta, amint a konyhába ment, hogy enni hozzon a macskának.

Megígérte az anyjának, hogy elmegy Write képviselő koktélpártijára, így ezen már nem változtathatott. Valószínűleg Deborah Campbell volt széles e földtekén az egyetlen személy, akinek Shelby egyszerűen nem tudott nemet mondani.

Szerette az édesanyját, sokkalta jobban annál a szokványos szeretetnél, amelyet egy gyerek érez a szülője iránt. Előfordult már számtalanszor, hogy nővéreknek gondolták őket a huszonöt év korkülönbség ellenére. A hajuk színe is teljesen megegyezett:

világosvörös – túlságosan tüzes ahhoz, hogy gesztenyebarnának, viszont túlontúl sötét ahhoz, hogy tizianvörösnek lehessen nevezni. Az anyja rövidere vágva és simára fésülve viselte, Shelby azonban hagyta, hogy természetes hullámokban omoljon alá, göndör kis huncutkákkal, amelyek mintha mindig egy kicsit túl hosszúak lettek volna.

Shelby az anyja porcelánfehér arcbőrét és fátyolos tekintetét örökölte, ami Deborah megjelenését finoman elegánssá tette, a lánya viszont inkább úgy nézett ki, mint egy utcasarkon virágot áruló kis lelenc. Ezért gyakran érezte szükségét, hogy némi sminkkel és jó érzékkel megválasztott ruhadarabokkal tegye komolyabbá a kinézetét.

Bár a külsejét az anyjától örökölte, a személyisége teljesen önállóvá formálódott. Shelby soha nem törekedett arra, hogy a maga útját járó, szeszélyes ember legyen, egyszerűen csak így alakult az élete. Családi háttere és neveltetése Washingtonhoz kötötte, gyerekkorát erősen meghatározta a politika. A választások izgalmai, a kampány, amely az apját akár hetekre elszakította az otthonától, az állandó viták az elfogadandó vagy éppen elutasítandó törvénytervezetekről – ez mind hozzátartozott az életéhez.

Visszafogott gyerekzsúrokat rendeztek otthon, amelyek éppúgy a politikai arculattervezés részeit képezték, mint egy sajtóértekezlet. Robert Campbell szenátor gyerekei fontos szerepet játszottak a róla alkotott képben, amelyet oly nagy gonddal alakítottak ki, hogy megfeleljen a választók elvárásainak.

Bár Shelby úgy emlékezett, a kép nagy része egyébként is megfelelt a tényeknek. Az apja jó ember volt, tisztán látó, gyengéd, eltökélt, és kiváló humorérzékkel volt megáldva. Mindez azonban nem mentette meg tizenöt évvel ezelőtt egy örült pisztolygolyójától.

Shelby meggyőződése azóta is megingathatatlanul az volt, hogy a politika ölte meg az apját. A halál mindenkéért eljön – ezt már tizenegy évesen is megértette. Robert Campbellért azonban túl korán jött. És ha őt el tudta vinni, akiről mindenki azt gondolta, hogy sebezhetetlen, akkor elvihet bárkit, bármikor.

Shelby egy gyerek elszántságával megfogadta, hogy élvezni fogja élete minden pillanatát, és nem szalaszt el semmilyen örömet, amelyet a jó szerencséje kínál. Ezen az elhatározásán azóta sem változtatott semmit, így hát ma igenis, elmegy Write-hoz a folyó túloldalára, és talál majd magának valamit, ami elszórakoztatja vagy felkelti az érdeklődését.

És Shelby mindig valóra is váltotta, amit egyszer a fejébe vett.

Shelby folyton és mindenholnan elkésett. Ez nem valami tudatos lazaság volt nála, vagy annak a szándéka, hogy nagy bevonulási jelenetet rendezzen. Mindig késett, mert soha nem fejezett be semmit olyan gyorsan, mint ahogyan eltervezte.

Előre tudta viszont, hogy a fehér téglás, gyarmati stílusban épült ház egyébként is zsúfolásig lesz

vendégekkel, így joggal bízhatott abban, hogy ügyet sem vetnek majd rá.

A fogadóterembe Shelby kis lakása kétszer is belefért volna. Ráadásul a helyiségben uralkodó fehér, elefántcsont- és krémszín csak tovább növelte a tágasság érzetét. Díszes keretben néhány remek francia tájkép pompázott a falakon.

Shelbynek tetszett a hely, habár ő nem tudott volna ilyen díszletek között élni. Kedvtelve szívta be a ház illatát – a dohány, a parfümök és kölnik egyvelegét, az enyhe izzadság alig érezhető szagát a levegőben. Igen, ez a partik utánozhatatlan aromája...

A legtöbb koktélparti beszédtemája majdnem teljesen megegyezett: ruhák, más partik, golferedmények, időnként azonban egy-egy napi téma is felvetődött: az árindex, a legutóbbi NATO-tárgyalások, vagy a pénzügyminiszter botrányos szereplése a *Szemtől szemben* című műsorban.

Shelby ismerte a leheletvékony selyembe vagy remekbe szabott öltönyökbe bújt emberek többségét. Gyors mosolyokkal és üdvözlésekkel próbálta kivédeni, hogy szóba kelljen velük elegyednie, miközben gyakorlott mozdulatokkal tört utat magának a büfé irányába. Az étkezés azon kevés dolgok közé tartozott, amelyeket nagyon komolyan vett. Amikor észrevette a kétujjnyi vastag sajtos-sonkás szendvicseket, rájött, hogy az estéje mégsem fog teljesen kárba veszni.

– Nahát, Shelby, nem is tudtam, hogy maga is itt van! Mennyire örülök! – Carol White kigyózott át

hozzá a tömegem keresztül hűvösen előkelő mályvaszínű lenvászon ruhájában anélkül, hogy egy cseppet is kiöntött volna a sherryjéből.

– Elkéstem – vallotta be neki Shelby, miután teli szájjal viszonzta a rövid üdvözlést. – Gyönyörű az otthonuk, Mrs. White.

– Ó, köszönöm. Szívesen körbevezetném kicsit később, már ha egyáltalán el tudok szabadulni – pillantott a ház asszonya szerfölött elégedetten az óriási tömegre. Ő rendezte a legsikeresebb fogadásokat egész Washingtonban. – Hogy megy a boltja?

– Remekül. Remélem, a képviselő úré is.

– Ó, igen. Ő is feltétlenül szeretne találkozni magával. El sem mondhatom, mennyire kedveli azt a szavazóurnát, amelyet az irodájába készített! – Enyhe georgiai kiejtése ellenére, amelytől a beszéde kissé vontatottnak tűnt, Carol ugyanolyan gyorsan tudott beszélni, mint egy New York-i üzlettulajdonos, aki éppen a legdrágább portékája megvásárlására próbál rábeszélni valakit. – Azt mondja, ez a legjobb születésnap ajándék, amelyet valaha is vettem neki. De nem akarom kisajátítani magamnak, kedvesem. Menjen és beszélgessen a többiekkel is! – Carol megfogta Shelby könyökét, még mielőtt egy újabb szendvicset felkaphatott volna. – Magánál aztán senki sem képes jobban életben tartani egy beszélgetést. A túl sok szakmai meg politikai fejtegetés megölhet egy partit. Rengeteg ismerőst találhat majd itt... Ó, de látom, épp ott jön Deborah! Egy pillanatra akkor magára is hagyom az édesanyjával, úgymint szólítanak már a háziasszonyi teendőim.

Shelby megkönnyebbülten tért vissza a büféhez.

– Szervusz, anya!

– Már kezdtem azt hinni, hogy visszatáncoltál. – Deborah futó pillantást vetett a lányára, és ámulva vette tudomásul, hogy a szivárványszínű szoknya, a parasztblúz meg a boleró milyen jól áll rajta.

– Végül is megígértem. – Shelby szakértő pillantást vetett a büfére, mielőtt újra választott volna magának valamit. – A büfé egyébként jobb, mint vártam.

– Jaj, kislányom, ne mindig csak a hasaddal törődj! – Deborah mély sóhajjal Shelbybe karolt. – Ha nem vetted volna észre, sok csinos fiatalember van itt.

– Még mindig férjhez akarsz adni? – A lány könnyedén arcon csókolta az anyját. – Pedig már majdnem megbocsátottam neked azt a gyerekorvost, akit a múltkor próbáltál a nyakamba varrni.

– Szerintem kifejezetten megnyerő fiatalember volt.

– Ühüm. – Shelby elhatározta, nem említi meg, hogy a „kifejezetten megnyerő fiatalember” keze folyton elkalandozott rajta, ráadásul mindig a létező legkínosabb területekre.

– Én különben sem próbállak téged férjhez adni; csak azt szeretném már végre látni, hogy boldog vagy.

– Miért, te boldog vagy? – vágott vissza Shelby.

– Micsoda kérdés! – Deborah sórakozottan babrálta briliáns fülbevalóját. – Persze hogy az vagyok.

– És mikor fogsz férjhez menni?

– Kedvesem, én már voltam férjnél – emlékeztette Deborah kissé ingerülten a lányát. – Van két gyerekem...

– Akik imádnak téged. Nekem pedig szintén van két, ha nem is gyermekem, de nagyon jó helyre szóló jegyem egy balettelőadásra a Kennedy Központba. Eljönnél velem?

Deborah homlokáról eltűntek az ingerültség halvány ráncai. Hány ember képes, gondolta magában, egyszerre ilyen idegesítően és kedvesen viselkedni, mint az ő egyetlen lánya?

– Ügyesen terelted másra a szót. És persze tudod jól, hogy nagyon szeretnék elmenni.

– Akkor előtte megvacsorázhatnánk nálad? – kérdezte Shelby, miközben elbűvölő mosolyt küldött a bal oldalán megjelenő fiatalember felé. – Szia, Steve! – Megtapogatta a férfi kőkemény karját. – Jó kondiban vagy.

Deborah figyelte, ahogy csemetéje egy pillanat alatt az ujjá köré csavarja a helyettes sajtótitkárt, majd ugyanezt teszi egy fontos kormányhivatal újonnan kinevezett vezetőjével is, anélkül hogy egy másodperc szünetet tartana.

Könnyedén, eredeti módon csinálja, elmélkedett magában az asszony.

Senki sem élvezte úgy a tömeget, mint Shelby, és a tömeg senkit sem részesített annyira a kegyeiben, mint őt. Viszont lehetetlen volt nem észrevenni, hogy a lánya ennél egy centivel sem akar továbblépni. Vajon miért kerüli olyan aggályosan, hogy négy szemközt maradjon valakivel?

Ha Shelby egyszerően csak fél a házasságtól, azt az anyja minden további nélkül elfogadta volna, de már hosszú ideje gyanította, hogy valami más, sokkal mélyebb ellenérzés készteti a lányát erre a felemás viselkedésre.

Deborah soha nem kívánta, hogy Shelby boldogtalan legyen, de már az is könnyített volna a lelkén, ha valami erős érzelem miatt szenvedni látja. Tizenöt éve figyelte, ahogy a lánya így vagy úgy, de állandóan elkerüli a lelki fájdalmat. Fájdalom nélkül pedig – és ha valamit, ezt Deborah az élete folyamán igencsak megtanulta – nincs igazi beteljesedés. És mégis – amikor Shelby felnevetett azzal a felszabadult, fátyolos nevetésével, miközben szóba elegyedett valamelyik csoport tagjaival – olyan életvidámnak és tündöklőnek látszott!

Lehet, hogy felesleges érte aggódnia. A boldogságot mindenkinek más mércével mérik.

Alan figyelte a tűzvörös hajú nőt, aki úgy volt öltözve, mint egy gazdag cigánylány. Hallotta, ahogy egyszerre érzéki és ártatlan nevetése végigszáll a termen. Érdekes arc, gondolta magában, inkább egyéni, mint szép.

Hány éves lehet? Tizennyolc? Harminc?

Nem úgy festett, mint aki rendszeres vendége a washingtoni összejöveteleknek. Alan aztán épp elég ilyenén vett részt, hogy rögtön felismerje, ki az, aki odavaló. Ebben a nőben azonban nem lehetett felfedezni semmi simulékonyságot vagy óvatosságot.

Ráadásul első ránézésre látszott, hogy a ruhái sem azokból a bejáratott üzletekből származnak, ahol a politikusfeleségek rendszeresen vásárolnak, sőt a frizurája sem az előkelő, ám fantáziátlan fodrászszalonok egyikében készült. Ami pedig a legelképesztőbb, hogy nemcsak ehhez az érdekestélyhez, ehhez a kapcsolatépítő, befolyásélénkítő politikai pofafüldőhöz, hanem a városhoz magához sem illett a megjelenése. Alan enyhe Los Angeles-i beütést érzett rajta a New York-i rafináltság ellenére.

De mégis, ki az ördög lehet ez a sehova sem illő ifjú hölgy?

– Üdvözlöm, szenátor úr! – vágta hátba Alant jó alaposan Write. – Örülök, hogy az arénán kívül találkozunk. Nem sikerül valami gyakran kicsalogatni téged onnan.

– Jó a whiskyd, Charlie – felelte Alan, miközben felemelte a poharát. – Talán ez a siker titka.

– Nem hinném – csóválta meg a fejét Write. – Mindenesetre azt tanácsolnám neked, vigyázz jobban magadra. Nekem nagyon úgy tűnik, hogy két végéről égeted a gyertyát.

Alan könnyedén elmosolyodott. Washingtonban az ember egyetlen lépése sem maradhat titokban.

– Szerintem pedig mindnyájunknak több gyertyát is el kell égetnie.

Write-nak tetszett a talpraesett válasz, egyetértő bölintással szopogatta a whiskyjét.

– Érdekelne a véleményed Breiderman jövő héten beterjesztendő törvényjavaslatával kapcsolatban.

Alan nyugodtan nézett a képviselő szemébe, tudva, hogy éppen ő Breiderman egyik legfőbb támogatója.

– Én ellenzem – jelentette ki köntörfalazás nélkül. – Nem engedhetünk meg több forráselvonást az oktatásból.

– Az igaz, de mindketten tisztában vagyunk vele, hogy a dolgok nem mindig pusztán fehérek és feketék.

– Néha azonban a szürke terület túlságosan nagyra nő, és akkor jobb visszamenni az alapokhoz.

Alan nem akart vitába szállni, sőt ahhoz sem érezte a legcsekélyebb kedvet sem, hogy még most is a munkájáról beszélgesse. Jó politikusként könnyen kitért a kellemetlen kérdések elől.

– Tudod, azt hittem, hogy már mindenkit ismerek itt. – Szórakozottan nézett szét a teremben. – Láttam viszont az előbb valakit, akivel még biztosan nem találkoztam. Ki az a nő, aki úgy fest, mintha Esmeralda és Heidi keresztezése lenne?

– Tessék? – vont a szemöldökét Write, aki-nek a figyelmét eléggé felkeltette a jellemzés ahhoz, hogy megfeledkezzen a már eltervezett visszavágásról. Követte Alan tekintetét, majd hitetlenkedve felkiáltott. – Jaj, ne mondd nekem, hogy még nem ismered Shelbyt! – Elvigyorodott, mivel most, hogy rájött, kire vonatkozik, még jobban tetszett neki a személyleírás. – Akarod, hogy bemutassalak neki?

– Azt hiszem, egyedül is boldogulok – dörmögte Alan. – De azért kösz.

A férfi nekiindult, könnyedén vágott át a csoportokon, egy-egy percre meg-megállva, amikor az illem úgy követelte. Akárcsak Shelby, ő is rögtön lenyűgözte a tömeget. Kézfogások, mosolyok, kellő szavak a kellő időben... Ez szinte kötelező gyakorlatnak számított egy olyan ember esetében, akinek a pályája éppannyira függött a nyilvánosság szeszélyétől, mint a saját rátermettségétől. Ő pedig rátermettnek tartotta magát.

Alan ismerte a törvényt; tisztán látta minden rendelkezés fényes és árnyoldalát, jóllehet inkább az elméleti jog vonzotta, mint az egyes esetek. Épp ellenkezőleg, mint a fivérét, Caine-t, aki szintén jogászként tevékenykedett. Alant az egész érdekelte, ahogy a jog, vagy sokkal inkább annak alapja, az alkotmány működik, hat, és szinte észrevétlenül is jelen van az emberek életében.

Mindez a főiskolán ragadta meg a képzeletét, és még most is, harmincöt évesen, egy képviselőházi ciklussal a háta mögött és az első szenátusi ciklussal maga előtt, élvezte tanulmányozni a jog szinte végtelen lehetőségeit.

– Egyedül vagy, Alan? – Myra Ditmeyer, a Legfelsőbb Bíróság egyik bírójának felesége fogta meg a férfi karját, hogy magára vonja a figyelmét.

Alan elmosolyodott, és a régi barátnak kijáró előjogot érvényesítve megcsókolta a nő arcát.

– Tekintsem a kérdésed ajánlatnak?

Myra jellegzetes harsogó kacajával felnevetett, és közben annyira rázkódott, hogy a fülében táncolni kezdtek a rubinkövek.

– Jaj, te ördögfajzat, bár tekinthetnéd! Csak húsz évvel lennék fiatalabb, te skót szívtipró, csak húsz évvel! – A nevetése őszintének hatott, a férfit tanulmányozó tekintete pedig élesnek. – Miért nincs ma este az oldaladon egyike azoknak a tündöklő szépségeknek, akikkel meg szoktál jelenni?

– Reméltem, hogy rá tudlak beszélni egy hétvégre Puerto Vallartában.

Myra vörös körmével a férfi mellkasára a bökött.

– Jót tenne neked, ha szavadon fognálak. Bizonyára úgy gondolod, hogy én ártalmatlan vagyok. – A nő felsóhajtott, és kerek, enyhén ráncos arca sóvárgó kifejezést öltött. – Sajnos, ez igaz is. Valaki igazán veszélyeset kellene neked találnunk, Alan MacGregor. Egy ilyen korú férfi, mint te, és még mindig nőtlen! – Csettintett egyet a nyelvével. – Az amerikaiak azt szeretik, ha az elnökük rendes családi életet él, drágám.

Alan vigyora egyre szélesebb lett.

– Most úgy beszélsz, mint az apám.

– Az a vén kalóz! – Myra legyintett egyet, de a szeme vidáman csillogott. – Talán mégis jobban tennéd, ha egy-két dologban megfogadnád a tanácsát. A sikeres politikusnak családjá van.

– Meg kell nősnöm ahhoz, hogy előreléphetsek a pályámon?

– Ne próbálj túljárni az eszemen! – szólt rá a férfira Myra, de ekkor észrevette, hogy Alan a tekintetével egy ismerős női nevetés gazdáját keresi.

Nocsak, gondolta magában, egész érdekes pár lenne belőlük... A róka meg a pillangó.